

קארול לור וקטין: מוזרות דרכי האהבה

אלא שהפעם לא יכולים שני הגברים להפתיע. התבררונותם והתמסדותם נוטלות מהם את העוקץ שהיה בסרט הקוֹדֶס, וקארול לור הקנדית, המשלימה את השלישיה, נאה מאד, בעיקר ללא בגדים, אבל אינה מתבקשת לעשות הרִי־בה, פרט להבעה העייפה של אשה בלתי־מסופקת. לאורך כל הסרט ניצב הבמאי מן הצד, אדיש למדי לדמויות וקורץ לקהל: „תיראו איזה מגוחכים“. נראה שהוא צודק.

נוכלכה

בין הסדינים

הכינו את הממחטות (צפון, תל־אביב, צרפת) — זהו אחד מ־אותם סרטים המעדיפים להציג את צרפת כפי שאחרים היו רוצים לראותה, מין ממלכה של אנשים שעיסוקם העיקרי הוא בין הסדינים, משהו קצת דיקדנטי וקצת נועז וטיפה סוטה, עם סממני תרבות ברוֹרִים שיעידו כי אכן וולטר עבר שם פעם. מעשה בשני גברים שאינם מצליחים להוציא אשה מן האדישות המינית שלה ולהכניסה להריון. הראשון הוא בעלה, והוא אוהב אותה כל־כך עד שהוא מוכן להכניס למיטתה את השני, על־אף זרותו, רק כדי לגרום לה נחת. בשעה שהשלישיה, האשה, הבעל והמאהב, עובדים כמדי־ריכים בקייטנת נוער, מכניסה האשה למיטתה נער בן 12, כדי לנחם אותו על התנכלות חבריו. בסופו של דבר, הוא זה המנחם אותה על החידלון של שותפיה, והופך לאהבתה הגדולה.

אם זה נשמע מופרך מיסודו וקשה לעיכול, זה לא מיק־רה. הסיפור צריך להיות מעין פארסה אבסורדית על הדרי־כים המוזרות והשונויות של אהבת־האמת שאין להגיון מה לחפש בהם. השלישיה שבמוקד הסרט נראית, לא מעט, כנלגול חדש של שלישיית הפרחחים של אותו הבמאי, ברי־טראן בליאה, הן משום ששני השחקנים הראשיים (ג'רארדפארדייה ופאטריק דיוור) זהים, והן משום שבשני המק־רים דובר בכישלונם של גברים לספק אשה קטנה וחלשה.

רדגרייב והופמן: רחמים עצמיים

שכוונותיו מתבררות רק לקראת אמצע הסרט, ופרשת ניי־שוואן שעלו על שרטון, הממלאים בסגנון מלודרמטי מאד את המחצית הראשונה שלו. מאחר שאף אחד מן המרכיבים הללו — דרמה, מתח ואהבה — אינם מפותחים עד הסוף, עושים הכל מאמצים לכפר במשחק, בנימוי, בתפאורה ובתלבושות. הצופה אינו יכול שלא להבחין במאמצים הרבים, ובמקום לעקוב אחרי מה שקורה בהצגה הוא עוקב אחריו דרך עשייתה.

לאן נעלמה

אגתה כריסטי

אגאתה (פאר, תל־אביב, אנג־ליה) — בביגורפיה של אגאתה כריסטי יש חור — 11 יום בהם אין איש יודע מה עשתה הסופרת. הסרט ממלא את החסר בעלילה דמיונית, לפיה יצאה הגברת לחסל חשבונות עם מזכירת בעלה שעמדה לחטוף אותו ממנה, ועוברת הרפת־קאה ברוח הספרים שכתבה בעצמה.

הסרט נראה מפתה בהחלט: דאסטין הופמן וואנסה רדגרייב הם בעלי מוניטין אצל המבקרים והקופה גם יחד, מייקל אפסט הוא במאי בריטי צעיר ומבטיח, ויטוריו סטורארו הוא אצלם מהולל (הטאנו האחרון בפריז, 1900). אבל מה לעשות, הגברת כריסטי, גם לפי האוטוביוגר־פיה שכתבה, היתה הרבה פחות מרתקת, אישית, מן הספ־רים שלה. מאמציה של וואנסה רדגרייב לעשות רושם אחר כל־כך נראים לעין, שאינם מועילים. מולת, דסטין הופ־מן נמוך־הקומה, מצץ מעלה מעלה אל עיניה הנוטפות רחמים עצמיים, ומנסה נואשות לגלם דמות שחצנית וב־טוחה בעצמה, המנוגדת לתדמית שיצר לעצמו עד היום. העובדה ששני השחקנים צריכים להיאבק עם דמויותיהם, ומידותיהם הפיזיות אינן מתואמות במיוחד, אינה מוסיפה כמובן לאמינות העניין.

הקסם הדהוי במקצת של הארוגייט, עיירת־הנופש ה־בריטית, בה מתנהל כמעט כל הסרט, משמשת רקע לטי־פור, שבו אמנם נרמזות אפשרות של התקשרות רגשית בין שני הגיבורים הראשיים אבל העיקר הוא מעשה נקמה,

פיטר פרמפטון והבייג'יס — פלסטטיק

אשר למוסיקה, רובה נשמעת כאילו הועבר המקור של הביטלס דרך מחשב חולה־דיסקו. הבייג'יס, שעומדים ב־מרכז הסרט, משתמשים בהרחבה בפאלצט הגבוה והצרמני שלהם, אפקט המוציא מן הכלים כאשר הוא הופך לשיטה. לחובבי הביטלס זה יצרוב בלב.

להתגעגע אל

הביטלס

מועדון הלכבות השבורים של סרג'נט פפר (לימור, תל־אביב, ארצות־הברית) — לזכות הביטלס צריך לוקוף את העובדה ששנות הששים התקשטו במצעיי־פזמונים מקוריים ומעניינים ביותר, שונים לחלוטין מקצבי מכוונת התפירה ותמלילי האינולת השוכנים שם לרוב. אלא שהביטלס שייכים היום כבר לעבר, מכוונת התפירה המנגממות שבו לאופנה, והסרט הזה, שמציג את פזמוני שנות הששים, כפי שהם נשמעים באוזני שנות השב־עים, יכול להמחיש היטב את ההבדל.

הסיפור המפוקפק, במידה והוא קיים, בנוי מסביב לתקליט המפורסם הנושא אותו השם: מעשיה בכפר מאו־שר, שבו שכנה לחקת הקצב של סרג'נט פפר, שהתדרדר לכלבים כשפפר נחטף אל המצעדים. הרשעים עם המחש־בים שלהם, מנסים להשתלט על המקום חסר־ההגנה, לה־ציף אותו בדוכני־המבורגר ובכל מיני מידות מגוונות אחרות, ורק אחרי קרבות קשים, חוזר האושר לשכון במקום. הבימוי של מייקל שולץ (הכל קורה ב־car wash) נראה כמו זיווג מוחמץ בין קן ראסל לוואלט דיסני. הסיפור, התפאורה, הטיפוסים והראיונות עשויים פלסטיק ועטופים צילופן, שצריך להסתיר עלידי צבעים רבים, את המלא־כותיות שמאחוריהם.

הסרט שלא כיסה את הוצאותיו בהפצה רגילה ויכול היה לאזן עצמו, ולו במקצת, מן המכירה, ממתין בסבלנות, רואה את ערך הלידה יורד ומיחל לישועה.

מעולם עוד לא זכה סרט לעידוד וחמיכה ועזרה רבה כל־כך, כפי שתזכה הגירסה החדשה של במערב אין כל חדש, אשר תוסרט בקרוב בצ'כיה. הרומן ה־מפורסם של אריך מריה רמאק, על מל־חמת־העולם־הראשונה, מתרחש בתוך עיי־רה חרבה, והכנת תפאורות מתאימות עלולה לעלות הון. אלא ששלטונות צ'כיה הציעו למפיקים עיירה שלמה, אותה יוכ־לו להרוס מן היסוד, ועוד כמה יחידות של הצבא הצ'כי שתופענה כניצבים ב־סצינות הקרב ותסייענה במלאכת־ההרס. אין זה רק משום שבצ'כיה זקוקים למטבע זר ומנסים למשוך הפקות זרות. החסבר פשוט יותר. מתחת לכפר נתגלו מרבציי־פחם גדולים, והיום, כאשר כל דלק הוא יקר־המציאות, הוחלט שלא להחמיץ את המציאה. הממשלה בנתה עיירה אחרת, בקרבת־מקום, העבירה לשם את כל ה־תושבים, ועכשיו היא תצפה בהנאה כיצד מישוה אחר מבצע את מלאכת ההריסה לפני הקמת המיכצה, ואפילו משלם ב־ביל התענוג. אולי זהו פתרון הולם לכמה משכונות־העוני בישראל?

אפרופו עזרה להפקות זרות: הפקת מצדה פתרה את בעיית טכס־ההשבעה על המצדה בעזרת יחידת מישמר־הגבול, ולא תזדקק לחיילי צה"ל כשחקנים. דבר הנוגד, לדברי דובר־צה"ל, את פקודות ה־צבא המפורשות, ומעמיד את צה"ל חשוף לביקורת כשהמסר הקולנועי אינו תואם את העין הציבורית. ההפקה ניכנסה להי־לוך גבוה לאחר שרק השבוע נחתם סר־פית החווה בין יוניברסל לארנון מילצ'ן, והמפיק דיק „ריצ'רד“ אירבינג, חזר לעבודה מלאה אחרי הפסקה מאונס ב־עקבות מותו הפתאומי של אחיו ג'יל. ג'יל שהיה בן 54 בלבד, היה במאי תי־אטרון ומפיק, הן בתיאטרון והן בקולנוע, וכיהן במועצת־המנהלים של הליגינקול־נסטר לפני שהצטרף כמפיק ובמאי לאול־פני יוניברסל. הניח אחריו אשה ושלשה ילדים, מהם הבכור הוא מפיק־במאי והבת הצעירה שחקנית קולנוע. דיק אירבינג יביים גם את יחידת המיטנה, עור־כנגד הבמאי בוריס סאגאל. המפיק בפועל ב־ישראל הוא ישראל רינגל, ואת שירותי ההפקה מספק רוני יעקב, מול ג'ורג' אסק־שטיין ובוב סטון מצד יוניברסל.

יקי יושע כבר שוקד על הפקה חד־שה, בשיתוף עם קנדה, ובינתיים, סוס־עץ שלו ממשיך לדהור: הסרט יוצג בפסטי־בל וינה ובפסטיבל סלונגי־קי.

סרטו הקצר של שאול דישי, איש לבן איש שחור, הוזמן להשתתף בפס־טיבל מונטריאול הנוערך בין ה־30 באור־גוסט ל־9 בספטמבר במיסגרת הנקראת: מחווה לקולנוע. אתמול היום ומחר, שאול דישי הוא בן 25, בוגר אוניברסיטת תל־אביב בקולנוע. זהו סרטו המקצועי הראשון וכיום הוא עובד כעוזר־במאי עם דן וולמן במחשקי סחובאים, המוסרט בירושלים.

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב — צייד הצבאים, מרט מרט, החתונה, המשימה: מוני־רייקר, ימים ברוקיע, ירושלים — מונרייקר, צייד הצב־אים, רוקמת התחרה, רציחות קטנות של אישפי מטבח גדולים. חיפה — צייד הצבאים, המשימה: מונרייקר.

תל־אביב

*** מרט מרט (אורלי, ארצות־הברית) — מחווה מלא הומור וחיבה לסרטי שנות־השלושים, בעיקר למילר דרמות על איגרוף וסרטים מוסיקליים. במאי: סטנלי דונן.

ירושלים

*** רוקמת התחרה (סמדר, צרפת) — רומן בלתי־אפשרי בין ספרית קטנה לסטודנט למדעי־הרוח, שהפער ה־חברתי והריגשי ביניהם אינו ניתן לגי־שור. סרט רגיש, מפקח ויפה, עם איובל הופר בתפקיד הראשי. במאי: קלוד גור־טה.